

Poslej je živela godčeva družina v miru in zadovoljstvu, vsakda njega kruha ji pač ni primanjkovalo, saj je imela pri hiši vrečo cekinov kova samega kralja Matjaža, ki še vedno veliko zaležejo.

Da mi biti je drevo . . .

(Iz 1. št. »Zvončka« l. 1900.)

Da mi biti je drevo,
bil spomladi rad bi breza —
drugo drevje še goló,
nanjo sveti Jurij pleza.

Da mi biti je drevo,
bil poleti rad bi lipa —
v njeni sencí je hladnó,
cvet na potnika se vsipa.

Da mi biti je drevo,
bil pozimi rad bi smreka —
drugo drevje je goló,
topla greje njo obleka.

Oton Župančič.

Nesvobodnim bratom.

»Kaj šumite, vi razbičani valovi,
in se penite kot v boli nepoznani,
butajoč ob stene nepremične,
ki za večno v mejo so vam dane?«

Odgovarjajo valovi v tožnem glasu
kot menihi mračni v žalnem zboru:

»Stekle smo iz daljnih se pokrajín
vode rek, potokov in studenčkov
in prinesle smo od tam pozdrave
bratskim prebivalcem te dežele,
kjer zdaj vodi pot nas skalovita.
Zmaj sovražni vlada v tej deželi,
ki odvzel je narodu svobodo,
da ne more in ne sme pozdravov
svojih bratov svobodno sprejeti.« —

Borisov.